

HRVATSKA RIEČ

PREDPLATA: ZA ŠIBENIK DONAŠANJEM U KUĆU TE ZA AUSTRO-UGARSKU
POŠTOM, NA MJESEC K 1:25, ZA TRÖMSEJC K 375 POLUGODIŠNJE I GO-
DIŠNJE RAZMJERNO. — ZA INOZEMSTVO K 15 I POŠTARINA — PLATIVO
I UTUŽIVO U ŠIBENIKU.

POJEDINI BROJ 10 PARA.

JUTARNJI LIST
IZLAZI SRIEDOM, PETKOM I NEDJELJOM
Telefon br. 31. — Čekovni račun 71.040

UREĐNICSTVO I UPRAVA „HRVATSKE RIEČI“ NALAZE SE U „HRVATSKOJ TI-
SKARI“ (Dr. KRSTELJ I DRUG.). — RUKOPISI NE VRAČAJU SE. — NEFRAN-
KIRANA SE PISMA NE PRIMAJU.

OGLASI PO CIENIKU.

Pravaštvo u akciji.

Pisalo se o pravaštvu dogmatičnom, konservativnom, o pravaštvu negacija svakog realnog rada, o utopijama, sanjarjama pravaštva, govorilo se i pisalo o nesposobnosti pravaštva za vodjenje aktualne politike, kritikovalo se i izrugivalo pravaštvo kô pojavi iz romantičnih vremena Cervantesovog junaka. Tako u vreme dok sjeme pravaštva tek baćeno, tek prokljalo i stalo se rediti, organizirati.

Jednom organizirano, zahvalito je pravaštvo jače i dublje u dnevne dogodjaje, postalo je faktor koji nije više „une quantitate negligible“, ma os hrvatske politike. Ono je danas tako moćno, da može u pristoljnici hrvatskog okupiti zakonite predstavnike velike većine Hrvata iz svih hrvatskih zemalja, da u medusobnom vjećanju udaraju put hrvatskoj politici u pravcu koji je duboko u narodnoj duši zasjekao i nauka stranke prava.

I čudno! Netom je stranka prava, jedinstvena u tielu, u mislima i u djelima, dala u aktuelnoj politici osjetiti svoju snagu, oni isti, koji joj se rugaju radi njenog dogmatizma, radi njene nerealnosti itd., dovikuju joj, neka ostane kod svoje idealne politike, a njima samima da prepušti politiku realnu. Tko će čuvati ideale — dovukive raznovrstanje slavosrbčad — ako se i stranka prava dade na realan rad?

Taj izraz „realan rad“ ima preširoko značenje. „Realno“ radili su i Khuenovi magarioni, „realno“ je radila i Pejačevićeva „narodna“ vlada, kao što je „realno“ radio i koalicionisti Tomašić. Ali je razlike među „realizmom“ Khuenovih Egersdorfer i Gjurgevića i među „realizmom“ Khuenovih Plivrića i — recimo — Nikolića; baš kako je razlike od revolucionarstva Baraćevog, Lorkovićevog, Tuškanovog, koje dopušta svakojak i najmagarionske transakcije sa nagodbjenim rednjim, do radikalizma Starčevićevog, koji od svakog dodira sa sluganima takovog režima prehrisečira.

Ali taj „realan rad“ kod onih, koji su u svom porodu digli anatome na pravaštvo s tobolje njegove nerealnosti, i s njegovog toboljnog doktrinarija, postao je šupljia fraza. Nadobudna realistična mla-

dost pokazala se je najrealnijom jedino u poštivanju svojih veleučenih trbuha,

Česi učitelji su naših realista, na prednjaka, demokrata, ali zato i najradikaljnije državopravne češke stranke sudjeluju, upravo natječu se u realnom, pozitivnom radu, pogotovo na parlamentarnom polju.

Ali u našoj javnosti već ne upaljuje svaka, pa ni ova. Bacis zato treće, da naime ideja, koju zastupa stranka prava, nije i ne može biti svojina jedne stranke, nego cijelog naroda, da za slobodom i ujedinjenjem hrvatskog naroda ne teži samo pravaštvo, već da je ideja podpune narodne slobode i ujedinjenja i u njihovom, slavosrbskom, programu. I ne samo to, da glasilo te slavosrbske družbe — „Pokret“ — tvrdi, da tu ideju do pojavje neće dovesti današnja stranka prava, nego neka druga strančaka formacija.

„Pokret“ naime veli, da pravaštvo nemože doći do vodeće uloge, do saborne većine u Banovini; u najpovoljnijem slučaju pravaštvo mogu dobiti tek 40 mandata, budući bi imali Srbe proti sebi. Tu nam je koalicionika glavno glasilo dovelo dragocjeno priznanje, da se naime u borbi za slobodu i ujedinjenje Hrvatske na Srbe nemože računati. Nadalje je u opoziciju proti ideji slobode i ujedinjenja „Pokret“ stavlja i svoje naprednjake, pa vladinove, samo da dokaže, kako pravči ni u najboljem slučaju nemogu dobiti absolutne većine.

Koalicionika glasilo ovim kaže, da su Srbi i Slavosrbi spremni zdržati se i sa najljubim magarionima, samo da vodstvo hrvatske politike ne dođe u pravaške ruke. Kada bi i stalo što „Pokret“ tvrdi, da pravaštvo ne bi mogli nikako doći do absolutne većine u saboru, a ono se kod patriotskih stranaka prednjeva da će i ono relativno pravaškoj većini omogućiti, da se izkaže na djelu. Slavosrbećad zaboravlja, da niti oni godine 1906 nisu imali absolutne većine; zaboravlja da su koalicionaku neznačnu relativnu saboršku većinu doveli do vladajuće stranke, a protiv magariona, ovi isti pravaštvo; zaboravlja napokon na okolnost, što bi nastalo

— obzirom na sadašnje stranačko razmjerje u saboru — kada bi stranka prava udesila svoje držanje prama njihovu receptu.

Nu sva ova mudrovanja, sva njihova ogovaranja i sumnjenja na pravaštva, nisu ništa drugo do li delirijum tremens što je na slavosrbdici izazvala slogan pravaša širom hrvatskih zemalja da se hrvatsko pištanje pomakne s mrtve točke gdje zaslugom slavosrba počiva za ciele nagodbenere. Bilo je dosta da se okupi i čvrstrom voljom za rad zapase sve što pravaštva, sve što hrvatski osjeća, a da udje strah u kosti svima protivnicima hrvatske misli.

Svepravška konferencija u listopadu prošle godine izazvala je bies i grožnju Khuenovu. Unatoč toj grožnji preksutra u Zagrebu saborist će zastupnici pravaštva iz svih hrvatskih zemalja. I već ih gledamo, sve one dušmane, Magare i Slavosrbi, kako se vrpjole, koštice, bune; kako pakostno motre pravaške pravke, koji ne predaju pred Khuenovim grožnjama nitilje stid velezidajstva, koje im po žavčevu zakonu nosi obrana domovine protiv podredjenosti i robstva.

Šest željezničkih varianata.

Sarajevo, 7 siječnja.

Dobrotom jednog gospodinu, koji je imao u rukama sve projekte o raznim željezničkim variantama, gradja kojih se save ili one strane zagovara ili zahtjeva, imao sam orignade s mojim očima sve te projekte u njihovih detaljima pregledati.

Za Dalmaciju se od važnosti projekt spojenja Sarajeva sa Splitom.

Za taj spoj izradio je 6 varijanta: Prva: Sarajevo—Lašva—Vakuf doljni—Bugojno—Kupres—Aržano.

Druga: Sarajevo—Lašva—Vakuf doljni—Bugojno—Prozor—Aržano.

Treća: Sarajevo—Lašva—Vakuf doljni—Bugojno—Prozor—Jablanica—Aržano.

Cetvrta: Sarajevo—Konjica—Jablanica—Aržano.

Peta: Sarajevo—Visoko—Kiseljak—Fojnica—Prozor—Aržano.

Šesta: Sarajevo—Visoko—Kiseljak—Fojnica—Jablanica—Aržano.

Nije umrijeti, što i napršnjak vode gučnuti, niti ljudi padaju ko mušiće na porosici.

— E, da su, oče, porosice, već su nemile poganci!... A nu, Mande, mrvu razgali prsi, da misnik vidi ove teške karige... . Ne! Imogu ja, my don Marko, sobom, ko da se nijesam ni rodio, već poganci razbrekli, razili se i u dociglu žilici salili, razgelo život, da živ o životu ne mogu zboriti, kad ga ne čutim, ko da mi nije moj... .

U to odape Manduška sprjeda puce na košulji, polaško i ko po mitu, da ne povrijedi, razavi košulju, izdiže list kupusa, a ozdo se ukaza grdesija podpoja. Je, braćo, i u zaokružaj, je, kolik obilata i gajtanom zaobrubljena kapa duplašica. Ranetina se pusti ispod lijeve sise rasplastila i užarila, te učvršćala, ko da je na uzvarenu ulju iskrizana glavica luka crnjaca.

— Jacini čovječe, što li si, jadan li si na ovofne svijetu, pa se još odapinješ zakonu božemu, a istoga bi brata svoga u žumanu popio! — uježuren je sam sebe korim, a njima ne govorim.

Manda iznove namjesti list kupusa i uredi košulju, a ja se stisko ko spuž u spuštanju, da se ne osjeti Pavliša mojog užravnosti i svrbežu, pa ču ga rukom po čelu pomilovati, a milo i ljsku upitati:

— Pa da čim ovo lejte!

— A evo, oče — Manda se sad oda, da je živa i odumice se ljutija ispravi — baš nišam. Povijamo kupus, neće li on is tegnuti.

— Megjer to ti, Luka, i ne spazit

Kod prve varijante imala bi se graditi nova pruga od Bugojna preko Kupeša na Aržano.

Kod druge varijante imala bi se graditi pruga od Bugojna preko Prozora na Aržano.

Kod treće pruga od Bugojna preko Prozora na Jablanicu a onda na Aržano.

Kod četvrtne samo od Jablanice na Aržano, dok kod pete i šeste varijante postoji željeznička samod Sarajeva do Visokog.

Sad je pitanje, koja je od onih varijanta najzgodnija.

Za prvu varijantu već se jasno znade da je njezina proizvedba napuštena od zanimanj faktora. Takodjer je se saznalo da zanimani krugovi niesu odvise zanešeni za postojeću prugu Sarajeva preko Ivan planine na Jablanicu. Na ovaj bi se željeznički s vremenom imali ukinuti trenutni vlast.

Bosansko zemaljsko vijeće nije protivno da se graditi željeznicu od Bugojna preko Prozora ili Jablanice na Aržano. Ono samo veli, da za sada njihov budžet ne može podnijeti ove troškove i da su za Bosnu prešnje gradnje željeznicu na sjeveru zemlje. Dok vijeće nije protivno da Austrija gradi ovu prugu na jezin trešak, traži da se za taj slučaj gradi pruga Visoko—Fojnica—Prozor ili Visoko—Fojnica—Jablanica—Aržano.

Uporno se tvrdi, da je Austrija voljna za slučaj, ačko bosanski sabor poprilično zakonsku osnovu o gradnji željeznicice Banjaluka—Jaće, graditi prugu Bugojno—Aržano na vlastne troškove i tako spojiti Spije preko Bosne sa Novim Zagrebom i Bečom, dočim da bi tek s vremenom imala sama Bosna graditi željeznicu od Prozora na Jablanicu kao i ono od Visokog na Prozor. U tom slučaju pala bi pruga Fojnica—Jablanica—Aržano.

Na to je jedan od prisutnika zamolio predsjednika prof. Rešetara, da razbristi ovu stvar. On se je odazvao pozivu i kategoričku dao izjavu, da se klub ne će baviti politikom, ni da nikomu to nije do u tom slučaju klub bi imao politički karakter. Ova izjava sa strane jednog odborskog člana stala je u oprieci sa pozitivnim pogovorima u parlamentu, da se upravide za tim, da se u Beču osmije jedan politički klub Hrvata i Srba, sličan onima što obstoje u Budimpešti.

Na to je jedan od prisutnika zamolio predsjednika prof. Rešetara, da razbristi ovu stvar. On se je odazvao pozivu i kategoričku dao izjavu, da se klub neće baviti politikom, ni da nikomu to nije do u tom slučaju klub bi imao politički karakter. Ova izjava sa strane jednog odborskog člana stala je u oprieci sa pozitivnim pogovorima u parlamentu, da se upravide za tim, da se u Beču osmije jedan politički klub Hrvata i Srba, sličan onima što obstoje u Budimpešti.

Na sjednici je palo ljeplje riječi sa strane dra. Stratimirovića i dra. Vouka proti osnivanju kluba, za uzdržavanje kojega trebaju tlociti novci.

Njihovi su predlozi propali. Između Slovenaca u Beču vlađa čisto uzrjevanje, da ih se kod ove akcije bagatelisalo.

Primio se je doduće predlog, da će se u klub moći primiti svaki Slaven, koji bude pristao na državnu pravila. Nu tim se slovenski liberali niesu zadovoljili.

Svakako nam treba istaknuti, da ovo nije Smodlakova ideja.

Predsjednik dr. Rešetar pričao je

te ja! Da što si ti, bolan, već ljude; tko bi tebi poreklo! Već sam ja mislio na ljekara, a ne na te; vanda si i ti ećim!

— Siromašak sam ja — blagoslovite oče! — pa ni ljude ni ljekar, već crna uš i gnijeda.

— Da što je tebe danas amo sagalo, a rabitnik je?... Kako gore i je li sve u zdravlju?

— Zdravo jesmo, a od astologa, kako duga danka i liepa uranika koliko te volja na ovome božjem danu; ali se u hambarima nikako ustaliti vrije, već ih prazne razkrida bura neimatična — i nasmijala se Luka.

— Tu podvadno poručio Pavliša, da mu sagajem ponašili samare za živo. A vidi ti sada ovoga posla! Ne može se sav svjet o jedno rame nasloniti, ali se bogime mi se je, ljeta bolest, koliko je je, na Pavlišu navalila.

— Velite vi, oče, ljekara. Evo mi za vratnim Žilama nekako ih šezdeset i pet godina — a vi ćete znati bolje — svaka me gonalas, da me škaši, svaka mi oči kopala, da mi živu sunce pomrča, a bolest i pogotovljiv, ali se nije lako ovoga kipa dodio graski ljektar, za koga vi to, oče, upri, da će začepiti Pavlišu ranu i sa prsuju mu je otrali ko sa dlanu kap vode. Nije ni ne će.

— Pa da kako se ti tome, Luka, održi, kad i ti, bit će, bolestan ječiš, a gole bolest ječi, tu se, s malim, da ne ćeš faliti, i ljekaru vrata otvaraju. Vanda

si ti, Luka, uz ljudinu, i još štograd, pa se umiješ braniti — razvedrim se ja nokat.

— Kršćanin sam ja, moj oče, i svome se Bogu molim, a coprišau tamu moje i pogazi do njegovih čaragašica, da mu karte promecu. Ja znam to, da je ko večeras sedam kralja večalo, a opet sutra na božju bilo. Tako će i bolesti; bile one ove, bile one, opet će biti, kako hijedne Bog, a ne užadimo u njegovu veliko milosrđje.

— Tko bi ti, Luka, porek, ne bilo ga, da se nedá uždati u božje milosrđje, jer je ono puno i moćno, a o njegovoj diaci visi docigla naša. Već tim sam malopri spomenju, da si ogzgo sašao, da uz pomoć božje, ponačin i podšiš Pavliši samare, a niesi za tim poslom, mjesto sebe, opremio svoju drugu Kaju. Ona će znati terlik vesti i podpaličati, a o samaru joj ne govori, kad rieka izmeđe vodu, a ne sjekire.

— Ne zna, oče, ona ni to, već divljaka na divljaci, od šarena šarenog. Čega nije na piru, nije ni po piru, pa od neznanje majko još neznanja i Kaja odpala.

— Lako je graska vrata zatvoriti, ali nije tako svetu usta zatvoriti. Lako je na Kajinoj glavi kabliće nabijati, a tamo si i sam utvrgjen, da to nije tako. Već je ta posriđi, da si ti za samare graditi, jer si od toga zanagija. Kajin je posao pesti i vesti, a ljekaru, da rane voda i lieči.

(Nastaviti će se.)

